

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 544/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. S., N., zastúpeného advokátkou Mgr. X. T. J., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 23 D 949/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. S. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2012 doručená sťažnosť Ing. S. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 D 949/2003.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „... Okresný súd... v dedičskom konaní vedenom pod spisovou značkou 23 D 949/2003 po zosnulej E. S... rieši dedičské konanie od r. 2003, teda už 9-ty rok bez meritórneho výsledku. Napriek opakovaným námietkam sťažovateľa, ktoré tento adresoval porušovateľovi v priebehu predmetného konania, že do súpisu majetku poručiťky nebol zahrnutý celý jej majetok, porušovateľ po troch rokoch zisťovania majetku patriaceho do dedičstva vydal dňa 31. 7. 2006 Uznesenie o rozdelení dedičstva. V odvolacom konaní, v rámci ktorého sťažovateľ namietal túto skutočnosť, ako aj iné vady uznesenia, bolo toto uznesenie porušovateľa uznesením odvolacieho súdu zo dňa 29. júna 2007 zrušené a vec bola porušovateľovi vrátená na ďalšie konanie s tým, že porušovateľ je povinný v ďalšom konaní okrem iného zistiť celý rozsah majetku poručiťky.

Porušovateľ (súdny komisár) od tej doby viac ako jeden celý rok prakticky nekonal, resp. konal mimoriadne neefektívne. Zisťovanie rozsahu finančného majetku patriaceho do BSM uloženého na účtoch a vkladných knižkách pozostalého manžela začal až v auguste r. 2008...

Aj po úhrade preddavkov na trovy dokazovania sťažovateľom postupoval porušovateľ neefektívne a nedôsledne. V písomnej požiadavke zo dňa 01. 08. 2008 zasielanej na peňažné ústavy neuviedol k akému dátumu požaduje informácie o existencii účtov a výške finančných prostriedkov na nich uložených stavu...

V dôsledku tohto pochybenia porušovateľa (súdneho komisára) peňažné ústavy neoznámili ani ďalšie existujúce zostatky na vkladoch a vkladných knižkách vedených na meno pozostalého manžela...

Aj v priebehu ďalšieho obdobia teda obdobia rokov 2008 až 2012 porušovateľ vo viacerých časových úsekoch alebo nekonal vôbec, alebo konal neefektívne. Okrem troch uskutočnených pojednávaní s účastníkmi konania v dňoch 10. 2. 2009, 8. 3. 2010 a 30. 3. 2010, ktoré ale nevedli k žiadnym meritórnym výsledkom, nijak efektívne nekonal a až do roku 2012 nedokázal dedičské konanie ukončiť.

Dňa 08. 03. 2012 vydal porušovateľ uznesenie, v ktorom rozhodol o rozdelení majetku a ktoré bolo doručené účastníkom konania dňa 18. 05. 2012, teda opäť s oneskorením, takmer po 3 mesiacoch od vydania rozhodnutia.

Sťažovateľ voči uvedenému uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom odvolací súd doposiaľ nerozhodol. “.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prorokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. S. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... nečinnosťou Okresného súdu... vo veci vedenej pod sp. zn. 23 D 949/2003 porušené bolo.

2. Ing. S. S. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 7.000,- €... ktoré je Okresný súd... povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd je povinný vyplatiť Ing. S. S. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 323,50 €. ktorú je Okresný súd... povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...

4. Okresnému súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 23 D 949/2003 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov. “

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd doteraz právoplatne nerozhodol.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú zbytočné prietahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu

základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 102/05).

11. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v rovnakom rozsahu sa vzťahuje aj na právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

12. V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Okrem toho je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátkou), preto nebolo možné predbežne posudzovať sťažnosť nad rámec jej petitu.

13. Okresný súd vo veci rozhodol 8. marca 2012 uznesením č. k. 23 D 949/2003-575 tak, že vyporiadal dedičstvo po poručiťke a potvrdil nadobudnutie dedičstva dedičom podľa podielov. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 23 D 949/2003-575 z 8. marca 2012 podal sťažovateľ 4. júna 2012 odvolanie. Okresný súd odstúpil spis Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) 29. júna 2012, aby rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľa.

14. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 23 D 949/2003 vykonal všetky úkony nevyhnutne potrebné na prerokovanie a vo veci meritórne aj rozhodol. Okresný súd teda po 29. júni 2012 už nemohol porušovať žiadnym spôsobom základné práva sťažovateľa,

pretože vec bola predložená na prerokovanie a rozhodnutie krajskému súdu z dôvodu podaného odvolania sťažovateľom. Na konanie vo veci bol príslušný už len krajský súd, proti ktorému však sťažnosť nesmerovala. Ústavný súd k uvedenému už len poznamenáva, že predmetná sťažnosť sťažovateľa z 5. októbra 2012 bola ústavnému súdu doručená 11. októbra 2012, teda dávno potom, ako okresný súd vo veci rozhodol a toto rozhodnutie aj doručil účastníkom konania (bod 13).

15. Navyše, ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že krajský súd uznesením sp. zn. 4 CoD/13/2012 z 27. augusta 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a 15. októbra 2012 vrátil spis okresnému súdu. Samotné druhostupňové rozhodnutie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 19. októbra 2012.

16. Ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že aj keby neodmietol podanú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (pozri výrok), bolo by ju potrebné odmietnuť pre neprípustnosť, keďže sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedníčke okresného súdu 30. augusta 2012, teda krátky čas pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (11. októbra 2012), v dôsledku čoho predsedníčka okresného súdu ani nemohla (ak by sťažnosť bola oprávnená) prijať účinné opatrenia na zjednanie nápravy (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012